

nemgaaende været Oversiddere og Sinker i Skolen. Deres Aandsevner ere altsaa ikke store. Det er sjældent at faa en Elev, som er velbegavet og velundervist. Det er næsten altid de daarligste Elever i Skolen, der havne der. De kunne ofte være godmodige af Karakter og flinke og elskværdige at have at gøre med. Men de have i højere Grad det ved sig, som er almindeligt for den danske Befolkning i det hele taget. Vi ere sikkert en godmodig Nation, men gennemgaaende af en svag Karakter. Men dette gælder i højere Grad for disse unge Mennesker, end det gælder Folk i Almindelighed. Det er karaktersvage unge Mennesker, der let lade sig lokke og lede, og det hænder derfor meget ofte, naar nye Elever optages, at den Ro, hvorunder Arbejdet hidtil er gaaet, pludselig bliver afbrudt ved, at en ny Kammerat dukker op iblandt Eleverne og sætter noget i de andre. Saa have vi Desertionen, saa have vi Optøjerne og store Ubehageligheder og Vanskeligheder at kæmpe med.

Jeg vilde derfor ønske, at dette Forhold kunde blive ordnet saaledes, at man for det første bød Lærerne de samme Lønninger, som man nu byder Folkeskolens Lærere. De Tilskud, Staten yder til disse Læreres Lønning, ere betydelig mindre, end hvad der bydes Folkeskolens Lærere. Jeg mener, at under det, som man byder Folkeskolens Lærere, skulde man ikke byde disse Folk. Man vilde da være i Stand til at vrage, og man vilde være i Stand til at knytte de bedste Kræfter til sig, helst Folk, som ere øvede. Ja, allerhelst skulde det være Pædagoger af Guds Naade, Folk, der havde det rette Greb paa at undervise og lede disse meget vanskelige Elever. Gerningen er jo vanskelig i sig selv, har ikke alene sine indre Vanskeligheder, den har ogsaa sine ydre Vanskeligheder, idet denne Lærergerning mange Gange er gjort til Genstand for en Kritik, der ogsaa kan gøre sit til at skræmme Folk fra at vælge disse Livstillinger. Efter at vi, som sagt, have faaet disse Oplysninger fra Ministeriets Side, vil jeg tillade mig paa Grundlag deraf at henlede den ærede Ministers Opmærksomhed paa, at man søger at gøre de økonomiske Kaar for disse Lærerkrafter i hvert Fald lige saa gode, som de ere for Folkeskolens Lærere, og at man saa stræber at faa den nødvendige Lærerdygtighed paa disse Anstalter. Det har man i øvrigt ikke i Øjeblikket. Paa den Anstalt, jeg har at gøre med, har man f. Eks.

en Snedkerlærer det vil sige en Snedkerhaandværker; vi have en Lærer, der er Smed, altsaa en Mand, der har faaet sin praktiske Uddannelse i dette Haandværk; vi have en Lærer, som er Gartner, og vi have en Avlskarl paa Gaarden, som underviser i Landvæsen. Forstanderens Hustru underviser i Kogning og Madlavning hvis nogen af Eleverne ønsker sig uddannet deri. Men nogen egentlig pædagogisk uddannet Lærerkraft have vi ikke. Man tænker i den nærmeste Fremtid at afhjælpe dette ved at knytte en pædagogisk uddannet Lærer til Anstalten og haaber, at det vil have sin gode Indflydelse paa Eleverne.

Med det samme jeg taler om dette Spørgsmaal, vilde jeg gerne henlede Opmærksomheden paa et andet dermed beslægtet. Det gælder den Undervisning, der gives paa vore Straffeanstalter. Det vil være ærede Medlemmer bekendt, at denne Sag er bleven rejst fra Socialdemokratiets Side, vistnok for 5 eller 6 Aar siden. Sagen var paa Tale i to til tre Rigsdagssamlinger, og det førte endelig til det Resultat, at man indførte nogle smaa Forbedringer i Undervisningen. Saaledes blev der ansat en Lærer mere paa Vridsløselille, fordi det var aldeles umuligt, at Fangerens Undervisning kunde meddeles af kun siger og skriver to Lærere. Der er vist ca. 350 Fanger. De faa blandt andet Undervisning i Dansk og skrive Stil gerne en Gang om Ugen. Man vil kunne tænke sig, hvilket uhyre Arbejde det er alene at rette disse mange Stile. Det er et Arbejde, der skal gøres udenfor den egentlige Undervisningstid. Man vil ogsaa kunne forstaa, hvilket Arbejde Læreren har med at gaa omkring i Cellerne og tale med den enkelte Fange. Nu blev der, som sagt, ansat en Lærer mere. Det har naturligvis hjulpet noget, men jeg vil dog sige, at Lærerkrafterne sikkert endnu ere for faa derude. Og gaa vi til de andre Straffanstalter, Christianshavn og Horsens, saa er den Undervisning, som gives Fangerne der, meget ringe. Nu kan man naturligvis sige, at en Straffanstalt er ikke en Højskole, hvor man skal give Elever Undervisning og opmuntre og uddanne dem derved. Det kan godt være, men en Straffanstalts Hovedformaal skulde dog være ikke saa meget at straffe Fangerne, som at indvirke paa dem paa en gavnlig og nyttig Maade, og jeg tror ikke, der er noget, der kan indvirke bedre paa en Fange end netop Undervisning. Det viser sig ogsaa ved vore Straffanstalter, at den haardeste Straf, man kan idømme en Fange, er